

Можемо зробити висновок, що за зазначених вище умов політична соціалізація молодого покоління в Україні є ускладненою.

Необхідна якісна робота з молоддю для підвищення рівня їх громадської відповідальності. Осередками просвітницької роботи з молоддю мають бути молодіжні центри, клуби, гуртки, платформи для розвитку, які не тільки сприятимуть залученню молоді до суспільно-політичних процесів, а й допомагатимуть самореалізації представників молодого покоління. Хоча в Україні існують такі організації, зокрема: «Вища Політична Школа», Українська Академія Лідерства, Національна молодіжна рада України, молодіжні ради при міському голові, Українська школа політичних студій тощо, вони є недостатньо популярними серед молоді.

Систематичному і глибокому засвоєнню політичних знань слугує діяльність спеціальних освітніх установ (громадських організацій, аналітичних центрів, фондів, груп активістів), викладання соціально-гуманітарних дисциплін у школах і університетах. Сучасні ЗМІ у світі виступають важливим чинником у процесі політичної соціалізації молоді та її електоральної поведінки. Українській ж молоді бракує медійної грамотності, інформація для них іноді виступає просто «зброєю». Недостатньо сформованими, але перспективними у сфері політичної соціалізації української молоді, можна назвати державні програми підтримки молоді.

Отже, процес політичної соціалізації української молоді є ускладненим, але далекосяжним. Перспективи подальшого дослідження вбачаються у вивченні явищ державної політики у роботі з молоддю з метою політичної соціалізації українського суспільства.

ЛІТЕРАТУРА

1. Будник О. Исключенное большинство или слишком молоды для политики. «Українська правда». URL: <https://www.prawda.com.ua/rus/columns/2021/01/26/7281147/> (дата звернення: 24.10.2021).
2. Громов І.А., Мацкевич І.А., Семенов В.А. Західна соціологія: навч. посіб. СПб.: ТОВ «Видавництво ДНК», 2003. 536 с.
3. Руженцева В. І. Політико-ідеологічні ідентифікації українського студентства: фактори впливу. *Український соціум*. 2005. № 1 (6). С. 44–53.

Алі МАГЕРРАМОВ
(Київ, Україна)

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ДЕРЖАВИ В УМОВАХ ЗМІНИ ПАРАДИГМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Конкурентоспроможність держави є одним з ключових чинників її успішності в умовах глобалізації світової економіки та політичної інтеграції. Конкурентоспроможність держави визначає здатність держави пропонувати своїм громадянам та іншим суб'єктам міжнародних відносин високу якість життя, соціально-економічний розвиток, стабільність та безпеку, а також займати лідерські позиції в світовому співтоваристві [1].

Конкурентоспроможність держави залежить від багатьох чинників, серед яких особливе місце належить публічному управлінню, яке формує стратегічну візію, цілі та напрями державної політики, забезпечує ефективне та прозоре використання

ресурсів, регулює взаємодію між державою, суспільством та бізнесом, а також враховує інтереси та потреби різних груп населення. Однак, сучасний світ переживає значні зміни, пов'язані з розвитком нових технологій, інформатизацією, демократизацією, екологізацією, культурною розмаїтістю, тощо. Це вимагає вдосконалення публічного управління, адаптації його до нових умов та викликів, перегляду його цінностей, принципів та інструментарію [2; 3; 5].

Таким чином, спостерігається зміна парадигми публічного управління, яка передбачає перехід від традиційного бюрократичного публічного управління до нового публічного управління, яке орієнтоване на результати, залучення громадян, партнерство, інновації та відповідальність. Нова парадигма публічного управління базується на концепті «Good Governance», який має такі принципи, як демократичність, правова держава, прозорість, відкритість, підзвітність, ефективність, реагування на потреби та участь суспільства [3; 4].

Концептуальні основи – це теоретичні та методологічні принципи, які лежать в основі певної галузі, дисципліни або проекту. Вони служать для визначення та обґрунтування цілей, змісту, структури та підходу. Концептуальні основи важливі для створення спільного розуміння, уможливлення критичного осмислення та забезпечення систематичного впровадження стратегії та політики держави для підвищення конкурентоспроможності.

Таким чином, актуальним є дослідження концептуальних засад конкурентоспроможності держави в умовах зміни парадигми публічного управління, аналіз впливу нових тенденцій та викликів на формування та реалізацію державної політики, оцінка стану та перспектив розвитку публічного управління в Україні з точки зору його відповідності сучасним стандартам «Good Governance» та забезпечення конкурентоспроможності держави.

Концептуальні основи конкурентоспроможності держави – це сукупність теоретичних положень, які визначають сутність, критерії, чинники та механізми забезпечення високого рівня конкурентоспроможності національної економіки та спроможності держави в умовах глобалізації та інноваційного розвитку. Конкурентоспроможність держави відображає її здатність успішно конкурувати на світових економічних та політичних ринках, забезпечувати високу якість життя населення, ефективно використовувати свої ресурси та потенціали, а також адаптуватися до змін у зовнішньому та внутрішньому середовищі [5; 6].

Глибока розробка концептуальних засад конкурентоспроможності держави в умовах зміни парадигми публічного управління на основі теоретичного аналізу та емпіричного дослідження стану та перспектив публічного управління в Україні є важливим науковим завданням теорії науки в галузі публічного управління.

ЛІТЕРАТУРА

1. Зубчик О.А. Формування конкурентоспроможності держави в перспективі політичного часу (державно-управлінські аспекти): монографія. К: «Поліграф Плюс», 2019. 408 с.
2. Тихончук Л.Х. Трансформація функцій державного управління в сфері регулювання міжнародної економічної діяльності. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2018. № 6.

3. Richenhagen G., Dick M. Public Management im Wandel: Auf dem Weg zur Agilität in der öffentlichen Verwaltung. *Public Management im Wandel*. 2022. URL: <https://doi.org/10.1007/978-3-658-36663-6>.

4. Wietheger I. Der moderne Staat: Impulse für das Gelingen der Transformation. Transformation der öffentlichen Verwaltung. *Roland Berger Gruppe («Roland Berger»)*. 2022. URL: <https://www.rolandberger.com/de/Insights/Publications/Der-moderne-Staat.html>

5. Durman M., Bashtannyk A., Kornienko V., Omarov A., Levchenko S. The Paradigm of Public Administration and its Development in Conditions of State Formation and Changes. *International Journal of Economics and Business Administration*, 2020. Volume VIII, Special Issue 1, 178-189, DOI: 10.35808/ijeba/535

6. Ruban Y., Komakha L., Zubchuk O., Tkachenko I., Gura V. Hybrid Politics and Administration as a Consequence of Inconsistency of Ukrainian Social Order: the Explanation Potential of Max Weber's Theory. *Viešoji politika ir administravimas*, 2022. 21(2). Pp. 166–175.

Світлана РЕПЕТІЙ, Наталія МИКОЛЕНКО
(Київ, Україна)

ФЕНОМЕН ДУХОВНОСТІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

В умовах воєнного сьогодення людство переживає надзвичайно нелегкий внутрішній стан. Війна, що відбувається на теренах нашої країни завдала великого горя людям. Загибель, втрата рідних, близьких, скалічені долі, зруйновані, знищенні міста та селища надовго залишаться в пам'яті нинішнього покоління.

Історія людської цивілізації свідчить, що подібні ситуації мали місце в її розвитку. Так, Н. Хамітов зазначає, що наше сьогодення схоже на час періоду еллінізму. Вивчення особливостей даної епохи свідчить, що у період війни, соціальної катастрофи людство шукало спасіння, заспокоєння, душевну рівновагу, духовні ціннісні орієнтації у своїх внутрішніх структурах шляхом відсторонення від зовнішнього світу і зануренням у себе.

І. Бех зазначає: «Значна частина людей живе, не замислюючись над своїм духовним призначенням. Так виникає оманлива задоволеність життям. Людина у щоденному бутті може не усвідомлювати цього неприродного для неї стану, однак у кризові періоди іноді настає момент істини» [1, 15]. Саме в такі періоди більшість людей починає шукати відповідь на одвічне питання: у чому полягає сенс буття.

Усе частіше приходить розуміння того, що кожна людина відповідальна за те, що відбувається в суспільстві, оскільки вона є центр соціуму.

І. Бех вважає, що почуття відповідальності виступає, з одного боку, дієвим підґрунтям формування і розвитку свободи волі, як духовного стрижня людини, а з іншого – заслоном для перетворення її в свавілля. Вчений взагалі розглядає життя людини як відповідально-діяльнісне ставлення особистості до буття як живого та неживого світу. Автор зазначає: «Відповідально-діяльнісне ставлення як сутнісна основа життя особистості реалізується за допомогою механізму емоційного переживання. Переживання є невід'ємним атрибутом відображення людиною світу. Все